

Sen o odpoutaném svobodném herci

Rozhovor s lektorem Štěpánem Páclem a jeho otcem Radvanem

Štěpáne, začínal jsi v amatérském divadle, nebo jsi naopak dělal profesionální divadlo a pak teprve jezdil na přehlídky?

Štěpán: Nejdřív bylo amatérské divadlo, díky krátkému, ale intenzivnímu pobytu v Radaru, během studia na střední škole. Tuhle kariéru přerušil začátek studia na DAMU. Pak byla dlouhá cezúra a potom přišla Simona Bezoušková s účastí v porotě na Divadelním pikniku Volyně (v roce 2012, pozn. red.) To byla první Volyně a první setkání s mým otcem v porotě.

Jaké to bylo setkání?

Radvan: Skvělé, pokecali jsme si. Samozřejmě jsem byl rád, že máme každý jiný názor. Každý si stál za svým. Do celá se mi líbilo, že některé věci ze strany Štěpána byly ve vztahu k amatérům velice příjemně zdůvodněné. Myslím, že jim to pomohlo. U jedné inscenace to nikdo z nás porotců neuměl vystihnout jako Štěpán. My jsme jim to vyložili, oni na nás koukali, a pak do toho řekl Štěpán asi čtyři věty a smutek těch amatérů se proměnil v radost, že to nedělali zbytečně.

Radvane, co Ty a amatérské divadlo?

R: U mě bylo amatérské divadlo jediná příležitost jak plivat na režim, aniž by člověk cítil, že mu to mohou zakázat. Pak jsem se rozhodl, že profesionální divadlo není tak špatné a měl jsem kliku na lidi. Stalo se, že Činoherní klub se proměnil z příspěvkové organizace na o.p.s.. Tam je podmínka, že divadlo musí mít nějakou jinou činnost, než kterou má. A tak jsem si to vzal na starost. (průběžná přehlídka amatérských inscenací pod názvem "Činoherní klub uvádí." pozn. red.)

Jaké to bylo, dělat amatérské divadlo za minulého režimu?

R: My jsme to svinstvo potřebovali ze sebe dostat. Měli

jsem hlavně potřebu se prostřednictvím toho scházet, neměli jsme ani touhu jezdit někam na přehlídky. Já jsem tehdy byl na Hronově asi třikrát. Přišlo nám to všechno stupidní - ty ruské hry a tak. Potřebovali jsme tu nenávisť někde vyndat, protože jsme nechtěli podlehnout depresi a zaháčkovat se do alkoholu a tak dále.

A proč mladí lidé dělají amatérské divadlo dnes?

R: Myslím, že to je přirozená touha vidět sebe sama v jiném zrcadle, než při každodenním čištění zubů. Divadlo to umožňuje. Je to velká zkouška sebe sama na jevišti, to je pořád stejné, jako jsme to měli my.

Š: Dělat divadlo je hrozná hokna (Radvan se směje). Takže si myslím, že když se někdo rozhodne tomu věnovat volný čas, musí tam být hrozně silné puzení.

Štěpáne, zažil jsi práci s profesionálními i amatérskými herci. Jak vidíš tenhle rozdíl z hlediska režiséra?

Š: Vlastně žádný. Všichni se tam sešli po práci v sedm večer a tři hodiny se intenzivně věnovali hře, které ze začátku vůbec nerozuměli a mě, kterému taky nerozuměli. Měli ale touhu na to přijít. Odvaha, absence strachu a touhy dosáhnout nějakého ocenění zapříčinila, že se podařilo dotáhnout tu velmi těžkou hru (R. Schimmelpfennig: Zlatý drak v divadle Radar pozn. red.). Tenhle přístup mi přišel srovnatelný s ideálním stavem v profesionálním divadle.

rozhovor pokračuje na straně 8

Kastrol, Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň: Živá voda

A potom asi chill

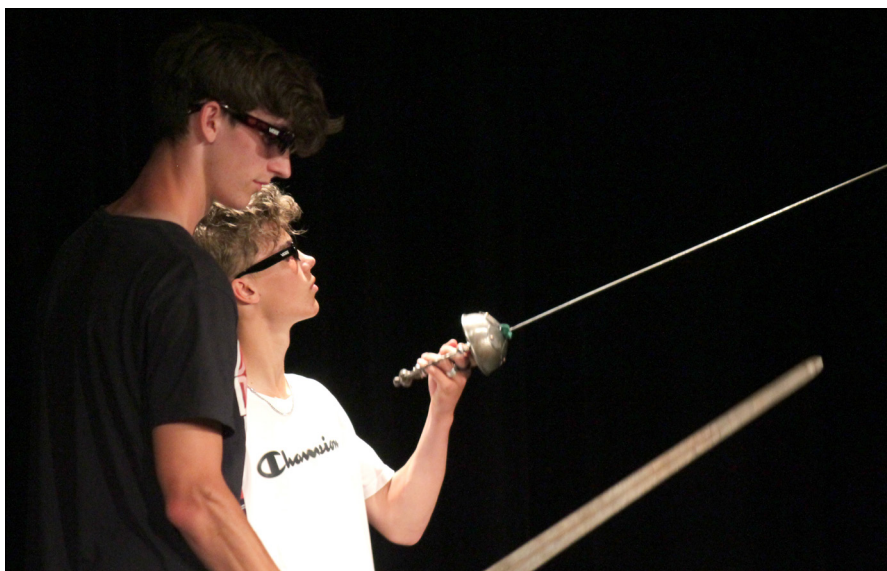
Rozhovor se souborem Kastrol

Už jste inscenaci hráli?

Hráli. V Plzni v Papírně. Ale teď se nám to rozhodně povedlo víc.

Byla to koláž více textů, ale i vašich vlastních postřehů a názorů. Pojmenujete mi je?

Máme tam pohádku Živá voda od Erbeny, My děti ze stanice ZOO a několik věcí z našeho přežívání distanční výuky, života, dětství a vzpomínek. Pojítkem textů je propadnutí něčemu, závislost, nezávislost.

Jak probíhalo zkoušení?

Každou středu v době dramaťáku jsme si volali přes Zoom. Dělali jsme spoustu věcí, u kterých jsme nečekali, že je děláme k tomu. Myslím tím cvičení, která děláme každý rok a nenapadlo nás, že je děláme už k textu. Strávili jsme třičtvrtě roku přes Zoom a jakmile to šlo, začali jsme trénovat. V tu dobu už měl Michal (vedoucí souboru, pozn. redaktora) hotový text.

A taky vás v průběhu zkoušení Michal štouchal paličkou?

Ne, to vzniklo až později. Když jsme to měli natočit na přehlídku a nikdo moc neuměl text, říkali jsme si, že by tam mohl Michal být a paličkou nám to připomínat. A Michal si vzpomněl na Tadeusze Kantora, jak si všechno režíroval sám, chodil mezi herci a říkal jim přesně, co mají dělat.

V představení zmiňujete určité plány do budoucna. To jsou vaše autentické výpovědi?

Je to tak. Takhle jsme to říkali při cvičeních.

Máte něco, co byste rádi představení chtěli změnit, na čem pracovat?

(dlouhé ticho) Asi bychom se mohli naučit texty.

Tím zase ale přijdete o Michala s paličkou...

Michal: Já tam budu chodit i tak, mám pořád co opravovat...

Nepřivedla vás pandemie k přemýšlení nad jinými typy umění? Například nad různými audiovizuálními projekty apod.?

Tím, že jsme to představení museli natočit na záznam kvůli přehlídce, s tím nemáme moc dobré zkušenosti (smích). Máme pocit, že nejlepší je divadlo naživo. Protože jinak už by to nebylo divadlo. Je tam zapotřebí kontakt s diváky. Od začátku jsme s inscenací počítali v živé podobě.

Máte něco, co byste rádi vzkázali divákům?

Samotné nás překvapilo, že to bylo vtipné. Měli jsme sami trochu problém se nesmát. Ale s diváky jsme velice spokojeni. Trochu jsme se báli předčasného potlesku, ale to nakonec nebyl problém, spíše naopak. Michal: To vzniklo tím, že jsem musel psát synapsi projektu už na podzim, když jsme se ještě ani nepotkali a už jsme museli poslat přihlášku na krajskou přehlídku. Tak jsem napsal 50 minut a od té doby už to jelo mimo mě.

Jaké bylo, držet v ruce meč?

Matěj: Super. Cítíš tu zodpovědnost za to, co máš v ruce.

Ema: Mně to moc příjemné nebylo. Ráda si ho prohlédnu, ale není to můj oblíbený předmět.

JJ

Živá voda jako záhadný koktejl

Recenze

Soubor Kastrol ze Soukromé ZUŠ Trnka v Plzni nabízí divákům Živou vodu. Po bližším zkoumání zjistíme, že její koktejl je namíchán z ingrediencí, jejichž kompatibilitu bychom nečekali. Na jedné straně klasická Erbenova pohádka „byl jednou jeden král a měl tři syny...“, na druhé straně syrové svědectví o mládeži 20. století My děti ze stanice ZOO. Ani samotní protagonisté prý zpočátku netušili, že to lze spojit. Ale kupodivu tento trochu šílený nápad zafungoval, a vznikl sice zvláštní, leč čímsi velmi autentický tvar, který je nejen svědectvím o dnešních teenagerech, ale zároveň pojmenovává mnoho témat a problémů, které si spojujeme s dospíváním (to pochopitelně ať dávno či nedávno prožil každý z nás - a tak se dá očekávat, že některé momenty se dotknou každého; vtip je v tom, že ty momenty nejsou u všech totožné, ale liší se i podle toho, jak dlouhá doba nás od doby dospívání dělí).

Každý z nás totiž zažil, ať už to maskoval jakkoli, nesnesitelné zmatky na hranici dětství a dospělosti, pocit outsiderství, žízňovou touhu být dospělý, ale zároveň nutkání to co nejvíce oddálit. A inscenace nás přikládá právě onu zvláštní směs literárních zdrojů a zároveň osobní vklad pocitů nejistoty, nepříjemné obnaženosti, trapnosti, touhy stát se součástí společnosti a zároveň zůstat v bezpečí dětství, kdy si jen tak můžeme snít o tom, co bude, až...

V pohádkách vše vypadá jednoduše a přímočaře, jakkoli jsou plné symbolů. Dobro je dobro, zlo je zlo. Hranice jsou jasné. Jaký je hrdina z pohádek, všichni víme: je krásný, silný, statečný, ví si vždycky rady, neřeší prkotiny, ale velké věci, nebojí se... Prostě superman. No jo, ale co s tím dnes? Meče a kordy jsou už jen rekvizity (relikty) minulosti. A kde je ta živá voda, která nás může zachránit před nebytím?

Její záblesk lze zahlédnout v náhradním řešení, úniku do snu - pomocí drogy. Je to sice řešení jen na krátkou dobu, ale utancovat se do bezvědomí může přinést vířivou ra-

dost a aspoň chvíli zapomenutí na šedivou realitu. Nikdo z nás nechce dospělost, ve které jen budeme odškrtávat splněno u položek studium, rodina, peníze, majetek, důchod, a pak už jen smrtelný chlad. Představení - či performance v širším slova smyslu - se odvíjí v jakémsi skoro líném tempu, narušovaném a rytmizovaném stále častějšími intervencemi bubnování. Protagonisté vstupují na scénu postupně a hledají své místo v prostoru, Někdo zaleze okamžitě do rohu, jiný nejprve odvážně (či mimořádně?) vykročí do prostoru, ale vzápětí se stáhne. Ten důležitý střed, místo v záři reflektorů zůstává prázdné.

Pak jeden z mladíků, vyvolán nejprve neviditelným, a posléze zhmotněným dospělým - pošťuchovačem - začne školácky deklamovat naučený text pohádky, která jej absolutně nezajímá. A tak jeho mysl odlétá, chvílemi zapomíná slova, je to povinnost, nepříjemný drill. Jistě není náhodou, že štafeta předávaná z jednoho vypravěče na druhého ukazuje stejný nezáměr, stereotyp, stejně jako replika o tom, co bychom měli v životě dokázat. A mezi tím zbývá jen škvírka pro vlastní svět, pro vlastní otázky.

Ti mladí lidé jsou zatím spíše pozorovatelé života, nežli hráči. Křehcí, zranitelní, a proto schovaní do svých ulit, do nichž nechtějí nikoho pustit. Bojí se, že jejich svět je příliš banální? Nepochopitelný? Nesdělný? Dospělost čeká/číhá opodál jako ten drak, který je o to hroživější, že netušíme, jak je velký a jak vypadá. Ani to, jak s ním tedy bojovat? Jak dát najevo, že jsme dospělí. Projít rituálem? Ale jakým, když dnešní doba žádné nemá? Pomalu jsme se žlutou barvou, aby si nás všimli? Ale zajímá to vlastně někoho?

Svůj boj s drakem dospělosti musí vybojovat každý sám za sebe. Stejně tak, jako já musím vybojovat souboj se zachycením viděného na papír. A tenhle tvar se slovům bujně vzpírá, a tak nasedám znova a znova, i když stále padám, chvíli mám ten závrtný pocit letu na oří písni, slov a vět, a vzápětí jsem zase na zemi. Otázky se vrší, odpovědi nepřicházejí...

Ale vlastně ano, já tu živou vodu nacházím v divadle, v představeních, která provokují, kladou otázky, předávají energii, mají tajemství - a tak to bylo i tentokrát.

Jana Soprová

Vytrženo z diskuse

Co to bylo? Zajímavé téma, ale nepochopily jsme moc, co si z toho vzít...

Doba nepřeje tomu, aby byl člověk hrdina. Ani se to od nás neočekává. Raději vystudovat, koupit si auto, najít si partnera. Na naši generaci je nahlíženo tak, že nejsme hrdinové, ale jak máme být hrdinové, když to v nás pořád všichni zabíjí!

Ideály X dospívání. Pohádky X realita. Dospělost, iniciace. Působilo to autenticky. Je to tak hrané, nebo je to opravdu tak trapné? Některé soubory si na své trapnosti zakládají - tady to byla hrana, kdy to nepřepadne tam ani tam.

Přijali jste ten způsob scénického vyjádření? Forma působila. Trochu výsměch všem pravidlům. Dospělý budeš až se namaluješ na žluto. Strašně se mi líbilo, že si na to sama neumím udělat názor. Kordy a meče - divák celou dobu očekává brutální souboj... Mám na konci tleskat? Čekal jsem, že je tam pan učitel bude ještě tlačit. X Já byla s koncem spokojená, ale v programu je napsaná hodina, takže jsem byla po dvaceti minutách překvapená. Neslyšela jsem přes bubnování. X Ale pro mě to tak mělo být.

Štěpán Pácl Velký zážitek, pokusím se ho jen popsat. Vztáhnou to ke včerejší debatě - u Bílé nemoci mi chybělo drama a tady se mi ho dostalo. Nejde o dramatický text - to, co se mezi vámi odehrávalo, bylo dramatem. Říkal jsem, že aktuálnost spočívá v tom, ukazovat čeho se nám nedostává. To tady bylo: obnažená křehkost. Napětí mezi Erbenem a Děťmi ze stanice ZOO fungovalo. Líbí se mi, když na jevišti vidím, že se někdo rozhoduje. Souvisí to se svobodou a zodpovědností. V normálním životě rozhodnutí často odkládáme - otázka rozhodnutí byla v každém momentě inscenace. Kdy se to stane, že se člověk stane dospělým? Velmi mě potěšilo prázdné jeviště na konci. Otázka zůstala viset. A ani nechci slyšet, jestli to tam mělo být nebo ne.

Jiřina Lhotská Přemýšlela jsem o svém dospívání a dobře vím, že si tím prochází každá generace. Dospívala jsem v kontextu tvrdého komunismu. Dovolí mi vstoupit do světa dospělých? A chci tam vůbec? Máte to mnohem těžší. Máte svět otevřený a v tom je vaše výhoda i nevýhoda. Velká nejistota. Ta inscenace je také nastolené otevřené

pole. Měla jsem pocit, že si nesmím dovolit vám vůbec ublížit, protože jste přede mě vstoupili naprosto obnažení. Je to trapno moje nebo je to trapno světa, kde existuju? Je to výsměch nebo moje zoufalství?

Jana Soprová Na dětech Michala Stona mě vždy zaujme, jak ta představení vždy působí divně autenticky. Bílá nemoc včera pojmenovala věci, které jsou zjevné, protože jsou medializované. Vy jste ukázali druhou stranu - co je za oponou. Rekvizity minulosti - kord a meč. Ale co s tím? Podívám se na něj a zase ho položím, protože už to není dnešní věc. Ale ani v tom vyšším věku nemáte pocit, že by to bylo lepší. A takhle jsem vám nastínila, co vás čeká. Štěpán Pácl se svým tradičním závěrečným vpádem Z mého pohledu to byla autenticita tvarovaná, nebyla to improvizace z nedbalosti. Mělo to strukturu.

A soubor?

Michal: Je to koncept, který vzniká tak, že se vnímáme. Sice na dálku, ale paradoxně jsme si tak nějakým způsobem blíží. Koncept je můj, ale myslím, že vychází z toho, co se tam dělo. Často přemýšlím o tom, jestli to není znásilnění do mého konceptu, ale věřím, že to vzniklo z něčeho, co opravdu bylo.

Bára: Když s tím Michal přišel, tak myslím, že to nikdo moc nechápal - proč zrovna tyto texty. Ale jak jsme s tím pracovali, tak jsme se do toho dostávali. Viděli jste v tom jiný věci než já sama. Je krásné, jak jsme každý jiný a vidíme v tom něco jiného.

JaM

Úvaha nad Ničím neboli Sebepoznání

Reportáž ze semináře Téma a inspirační okruhy etud na nic

Se skupinou a lektorkou Vendulou Ježkovou jsem prožil jedno celé dopoledne a zažil velmi silný zážitek společné hry - takový, o kterém sní všichni lektori improvizace a psychofyzického sebepoznávání napříč celým divadelně rozvojovým světem.

Cesta k němu byla pozvolná a vycházela z jednoduchých fyzických impulzů: jsme společně na voru a vor se kýve. Přetahujeme se o imaginární provaz. Nebo se jen každý sám kýve a z rozkývaného těla mu vychází činnost, situace, sebeprožití. Je to herecká cesta, která obchází psychologizaci a spolu s tím i racionalitu. Vendula se na semináři opírala o Stanislavského a Michaila Čechova.

Herec nehraje emoci, herec hraje situaci - emoce vzniká, když se dostane ke slovu tělo, které jedná jaksi samo, na raci nezávisle. Takovýto způsob sebepoznání pak vede naši racionalitu do bodu nula. Cílem není něco, ale spíše nic - odstranit překážky k volnému průchodu sebe sama. Zůstane-li člověk v tuto chvíli v racionální rovině, pak jen bloudí v labyrintu tautologií.

Naštěstí je možnost rozetnout tyto tautologie činem. Moment ničeho je pak naplněn tématem každého - učeň už neplní jen zadání učitele, protože zadání je jeho vlastní, osobní, bytostné, musí za něj přijmout odpovědnost. Proto jsem se po naší závěrečné improvizaci, která sestávala

z pohybu, hlasu, smíchu, doteků i dojetí ptal ostatních, co je jejich tématem v tomto bodu nic.

Michaela: Rozvíjet každou svou schopnost, smysly a rozvíjet i sám sebe uvnitř sebe.

Adéla: Pokud nechám tělo dělat co chce a vypnu svůj mozek, přestávám mít strach.

Barbora: Pro mě je dramatik obecně překročení své komfortní zóny, ze které se chci dostat. Cvičení v tomhle semináři mi pomáhají k sebekontrolě a sebepoznání.

Leontýna: Energie, protože já jsem měla problém dávat energii do pohybových aktivit. Tohle mi pomáhá mít v pohybu i tu energii, veselou.

Matouš: Otevřít skrytou kreativitu, kterou máme v sobě, kterou ve všedním světě tak často neukazujeme a možná opustit nějaké sebou dané hranice a nebát se to ukázat.

Veronika: Jednání prostřednictvím kolektivu, ale zároveň hledání vlastní cesty k sobě, nebo něčeho v sobě. Rozvíjení stránek, které mohou být potlačené, ať už to je zrychlenou dobou nebo nátlakem společnosti. Těch přirozených stránek.

Kuba: Podle mě to jde za seberealizací. V tom cvičení jsme nejdříve museli tvořit něco z ničeho, sami za sebe a pak jsme si teprve začali ostatních všimnout a přijímat je.

Káťa: Člověk se učí, jak pracovat sám se sebou, že ke stejným věcem se každý staví jinak. Musí se jinak učit a jinak začít. Jsem hrozně ráda že jsem tam šla.

Lektorka Vendula: Hledání tvůrčího momentu. Odkud vzniká to nezachytitelné nic – nepřekážet mu racionálními konstrukty a pustit kreativitu na špacír. Takový klezmer, to znamená nádoba na duši. My tomu propůjčujeme tvar, ale vlastně to plyne skrz nás a nemusíme mít nade vším stoprocentní kontrolu. Co já vím, jestli jsem to já, nebo co.

JaM

Performance si na nic nehraje

Reportáž ze semináře Performance ve veřejném prostoru

Na seminář jsem přicházela s tím, že vlastně tak úplně nevím, co to ta performance je. Jaký je rozdíl mezi performance a divadlem? Je performer herec, autor, výtvarník nebo spíše básník? A dá se tím uživit?

Měla jsem štěstí, že lektor semináře, Antonín Brinda, dnešní workshop zahájil kratičkou prezentací, která nás seznámila s nejvýznamnějšími performery 20. století.

Performance například je, když:

- 1) necháte se od kamaráda střílet do ruky
- 2) díváte se do sluníčka tak dlouho, dokud nezačnete brečet
- 3) se necháte na týden zavřít do místnosti, v které chodíte pořád do kolečka
- 4) o čtvrtém příkladu nemůžu hovořit, protože obsahoval potenciálně nevhodný obsah (vulgární jazyk, drogy, alkohol, strach, násilí, sex), tudíž byl přístupný pouze lidem starším 18ti let (lektor nám jej stejně nepustil)

„Proč tohle performeři dělají?“

Zeptal se lektor Antonín. Odpovědí se mu dostalo různých: „Aby byli zajímaví“, „Čím větší hrůza, tím větší sláva.“

Antonín vysvětluje: „Všimněte si, že Jackson Pollock (americký malíř, známý obrazy ‚cákanců‘ barev, pozn. redaktorky) - předchůdce performance, si na nic nehraje, nechce nás o ničem přesvědčit. Akce samotná je pro něj důležitější než velká prezentace. Performance narozdíl od divadla není fikce, je opravdová. Proto také využívá jinou práci s časem, než jak jsme tomu zvyklí v divadle. Performance může trvat klidně i týden.“

Lektor vypíná projektor, přesouváme se na zahrádku a já se těším, co se bude dít. Lektor Antonín říká, že se nebude dít nic. Účastníci semináře se rozdělí na 2 skupiny; diváky a performující. Performující dostávají zadání: **běže do prostoru a nic nedělejte**. A přesně tohle performující dělají, respektive nedělají - jakkoli jejich nic působí naničovatě, přesto se něco děje. Chvillemi vypadají, že čekají na zastávce autobusu: někteří přešlapují, jiní se dívají zrudně do země... Po nějakém čase jejich sledování mi

dochází, že okolní prostředí včetně jeho zvuků vnímám jako scénografii k jejich nicnedělání. Zahrada zkrátka hraje s nimi.

Zahrada se zelení, lektor Antonín nelení a zadává zadání č. dvě: **Dělejte něco**. Většina účastníků začala tím, že si zkusili opak toho, co dělali předtím - stojící se rozchodil, chodící se zastavila. Začali využívat drobné předměty v okolí (větvíčku, gumičku do vlasů, tkaničku u bot, listí). Jejich jednání prolínaly střídavé automatismy.

Následuje zadání třetí: **Udělejte něco výrazného, expresivního, zjevného**. Po vyřčení zadání třetího účastníci vypadali, jako by do sebe právě „kopli“ tři energy drinky. Někdo se rozutekl k prolézačkám, jiný vylezl na strom nebo prádelní šňůru, další na balkon. Ovšem ve chvíli, kdy si své zadání splnili, najednou jako by zrozpačitěli... Co dál?

Poté, co se skupinky prostřídaly, lektor Antonín všechny požádá o zpětnou vazbu:

„Když jsme dělali něco, byla jsem si jistější, než když jsme nedělali nic.“

„Pro mě bylo nejjednodušší nicnedělání, měl jsem pocit, že něco dělám, ale nic jsem nedělal.“

„Nejhorší bylo začít, tj. vymyslet, co budu dělat.“

V této chvíli přichází na řadu edukativní chvilka kuriozit z Ústí nad Orlicí. Účastníci semináře měli za domácí úkol najít si zajímavosti o městě:

- obyvatelé města protestovali proti vystavění parku Kociánka (kruhový park za gymnáziem, pozn. redaktorky), protože z ptačí perspektivy vypadá jako obličej Jiřího Paroubka (bývalý český premiér s bradavicí na obličeji, pozn. redaktorky)
- roku 1963 v nedaleké vesnici poblíž Ústí spadnul meteorit
- město je cca 800 let staré

Zničehonic nás Antonín požádá, abychom se vydali na zajímavá místa ve městě, která si účastníci workshopu den předem vytypovali. Na místech si všichni zkouší podobná zadání jako v předchozích cvičeních, ovšem s tím rozdílem, že využívají specifik jednotlivých míst.

S koncem semináře přichází lektor Antonín s úkolem, který je uveden slovy: “Toto zadání si nechte jenom pro sebe, nikomu z kamarádů na Mladé scéně o něm neříkejte.” Prosím proto čtenáře, aby ctili přání lektora Antonína a o jeho tajemství s nikým nemluvili:

Účastníci budou hrát tzv. “neviditelnou performance”; sami si vymyslí “scénář” svého určitého chování, podle kterého budou v průběhu dne jednat (například podle vzoru performerů Jiřího Kovandy se mohou po zbytek dne snažit seznámit s dívkou). Nikdo ovšem o jejich tajném scénáři nesmí vědět.

VrZ

Přehlídka na výletě

pokračování ze strany 1

Určitě jsou témata v pohledu na divadlo obecně, ve kterých se dostáváte do nějakého konstruktivního dialogu. Kdy jste naposled "střetli" nad nějakým divadelním tématem?

R: Říkám to otevřeně a na každém rohu: prožívám strašný smutek v českém divadle. Zapomnělo se na herce a ansámblové divadlo. Postrádám u herců vnitřně hmatové vnímání. Oni prodávají sami sebe a vůbec si nedůvěřují. Důležité je, aby ti lidé mluvili za sebe, aby za nimi stál jejich názor a prožitek. A v té poslední Štěpánově Woolfové (Kdo se bojí Virginie Woolfové v Mahenově divadle) jsem třeba pocítil, že to zas až tak špatný není.

Štěpáne, jak se jako režisér stavíš k výzvě dovést herce k tomu, aby si za sebou stáli?

Š: Je to naplňování mého osobního snu (ani ne tak režijního, jako diváckého) o odpoutaném svobodném herci. V Brně jsme během lockdownu nepřestali zkoušet a vlastně se stalo, o čem jsem mluvil: chceme zkoušet, protože nám o to jde. Rutina nám přestala stačit. Takže si teď hrozně přeju, abychom se nevrátili do těch starých kolejí.

Někteří mladí lidé dělají amatérské divadlo s ambicí stát se profesionálními divadelníky. Na co si má dát takový člověk pozor?

R: Nesmí zdrhnout před sebou samotným. A musí si uvědomit, že když zapomne, tak to nemůže napravit nikdo jiný, než on.

JaM

Slovníček divadelního pojmosloví

Autenticita

Co si účastníci oficiálně představují pod pojmem autenticita:

"Opravdovost."

"Autenticita je něco, co vychází ze mě samotný."

"Originálnost."

"Pravdivost."

"Být sám sebou."

"Teď a tady?"

Co nám říká slovník cizích slov:*

pravost, původnost, hodnověrnost, ryzost

Jak se účastníci autenticky vyjadřují k otázce: Co podle nich znamená autenticita?:

"Já už nemám, co říct."

"No..."

"Jsem něco měla a už jsem to zapomněla."

"To řeknu blbě."

**PETRÁČKOVÁ, Věra a Jiří KRAUS. Akademický slovník cizích slov. Praha: Academia, 1995. ISBN 80-200-0497-1*

VrZ

Jelínkovo ok(n)o

Na náměstí se nachází obchod s orientálním zbožím. Vývěsní tabule hlásí dvě slova. Čaj a stříbro. Z návštěvníků i pořadatelů Mladé scény by si 17 lidí koupilo čaj, jedna slečna stříbro.

Není to správně večer, když nezazní Sáro od Trabandu. V lednici je ještě spousta řízků.

Jste připraveni na Pavla Skálu?

JJ

Kdo páchá Mladou na Malý?

Honza Mrázek, Veronika Zárubová, Lenka Huláková, Jakub Jelínek, Vítek Marušík, Vít Zborník, Jakub Hulák, David Slížek a další.

Neprochází jazikowou koregtúrou...